

MIRANDA HART

Fetița

care și-a pierdut

ZÂMBETUL

CU ILUSTRĂȚII DE KATE HINDLEY

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ

DE CRISTINA ȘTEFAN

POLIROM

2022

CUPRINS

1. Elmswater Crescent nr. 2	7
2. Stejarul magic	24
3. Ținutul Magic al lui Chloe	42
4. Oare chiar poți pierde un zâmbet?	47
5. Cei lungi și cei dulci	59
6. Godfrey și Hoppy	67
7. Valurile neașteptate	80
8. Jos în defileu	96
9. Un vizitator pe nepusă masă	109
10. Prăjitură în cuptorul cu microunde	125
11. O scânteie pe cer	137
12. Ținutul Nisipurilor	144
13. Morse și trompete	159
14. Animale de nisip	168
15. Povestea lui Trevor	179
16. Șerpi și Scări	194
17. Să înceapă jocul!	207
18. Clătite false	222
19. Există speranță	237
20. Lacrimoșenia	247
21. Se-apropie întunericul	266

22. Marea bătălie	273
23. Desenul de pe urmă	287
24. Vremuri complicate.....	300
25. Veștile cele mari și rele	315
26. E timpul pentru spectacol.....	326
27. Zâmbete și surprize	343
<i>Epilog</i>	359
<i>Mulțumiri</i>	363

— Ne-a fost **atâââââât** de dor de tine, făcu Hoppy cu lacrimi în ochi.

— Hoppy miorlăita, o tachină uriașul. Dar chiar e minunat să te revedem, Trevor, oricare-ar fi motivul.

— Nu credeam c-ați vrea să..., zise el recăpătându-și aerul sumbru. Să mă vedeți din nou, după toți anii ăștia...

— Vrem întotdeauna să te vedem, dacă vrei și tu să ne vezi, spuse Godfrey aproape părintește, cu toate că Trevor era el însuși un om bătrân.

Trevor ridică privirea și o zări pe Chloe. Sări în picioare de pe scaunul său din scoici, părând la fel de surprins s-o vadă în *Tinutul Magic* pe cât fusese și ea când îl observase.

— Bună, eu sunt Chloe, zise timid, iar un scaun-focă dădu fuga la ea ca să se poată așeza lângă bătrân. Ți-ai... ți-ai pierdut și tu **ZÂMBETUL?**

Era prima dată când spunea asta cu voce tare altcuiva decât lui Hoppy și Godfrey și i se părea cel mai greu lucru pe care-l spusese vreodată.

Trevor oftă adânc și se întinse peste masă ca să mângâie mâna fetiței.

— A, am priceput..., zise el cu înțelegere. Nu chiar... dar am fost pe-aproape.

— Fiecare are problemele lui, zise Godfrey cu blândețe, uitându-se la Chloe în timp ce vorbea. Toți avem nevoie de un *Tinut Magic* de-un fel sau altul la un moment dat în viață, din diferite motive...

— Pot să vă spun ce-am mai făcut eu de la ultima mea vizită de acum mulți, mulți ani... Să încep, Godfrey?

— Chiar te rog.

— O poveste, o poveste!

Hoppy țopăi în sus și-n jos pe o masă-țestoasă uriașă, care până la urmă se sătură și porni spre ieșirea din tavernă chiar dacă fata sărea în continuare.

— **ADOR** poveștile!

Trevor începu.

— Da. Păi, anul trecut am mers în vacanța de vară în străinătate – la **MUNTE**. A fost o vacanță artistică, unde am învățat să desenăm, să dansăm și să cântăm. Puteai să alegi la ce cursuri voiai să mergi în fiecare zi. O, a fost pur și simplu minunat. Și am învățat să cânt la **UKULELE**. Mă rog, sunt abia la început. Așa, după care am întâlnit o femeie splendidă...

— Evie, zise Hoppy.

Trevor zâmbi ușor.

— Bineînțeles că tu știi deja...

— Lasă-l să-și spună povestea în liniște, zise Godfrey fluturându-și arătătorul spre ea.

— Da, deci... Evie..., continuă el. Era cea mai frumoasă, mai fermecătoare și mai **AVENTUROASĂ** femeie pe care-am cunoscut-o vreodată. Eram amândoi singuri în vacanță și ne-am trezit stând de vorbă din prima zi. Ne-am înțeles atât de bine, că din a treia zi am hotărât să luăm cina la aceeași masă în loc să mâncăm singuri. Așa că am cinat în fiecare seară împreună timp de trei săptămâni. Doamne, și cât de ușor ne era să stăm de vorbă. Aveam atâtea pasiuni comune și, Doamne, cum mai *râdeam* mereu de cele mai prostești lucruri. Odată, m-am împiedicat de un ghiveci când ieșeam din restaurant și am tras-o și pe Evie după mine. Căzuserăm grămadă și *râdeam* atât de tare, că nu ne puteam ridica. Chelnerii pur și simplu ne-au lăsat acolo până ne-am revenit! Simțeam că m-am trezit cu-adevărat la viață pentru prima dată de când..., ce mai, dintotdeauna. Ceea ce-i mare lucru, având în vedere că împlinesc șaiszeci și cinci de ani curând. Apoi, în ultima zi, am întrebat-o dacă vrea să cinăm puțin mai devreme, pentru că hotelul ținea o seară de dans și tare aș fi vrut să dansez cu ea. O văzusem dansând în prima zi când am ajuns acolo, înainte să fi vorbit măcar,

și atunci când dansa avea o *scânteie* atât de vie în ochi, că am vrut să împărtășesc asta cu ea, s-o văd de-aproape. I-am mai zis și că voiam s-o întreb ceva important. Vedeți voi, aveam de gând să-i cer mâna. Știu că unora li s-ar putea părea prea devreme, doar ne cunoșteam de numai două săptămâni, dar eu știam pur și simplu... credeam că amândoi știm. Găsisem în sfârșit *dragostea*, eram sigur de asta. Numai că...

Vocea îi tremură și Godfrey îi sări imediat în ajutor.

— Trevor și-a petrecut întreaga viață scriind – e autorul a mai bine de cincizeci de cărți minunate. Poate că părinții tăi au citit câteva dintre ele, e foarte cunoscut. Dar tot timpul cât scria era foarte singur, nu și-a găsit niciodată pe cineva de care să se *îndrăgostească*.

— N-am înțeles niciodată, zise Trevor cu o ușoară frustrare în voce. Părea că pot să scriu despre *dragoste* și că pot să-i fac pe alții să se simtă *iubiți* citindu-mi cărțile, dar nu puteam găsi dragostea pentru mine. Așa că pur și simplu am continuat să scriu. Și, desigur, am venit la tavernă când și când, vreme de mulți ani, ca să stau de vorbă cu Godfrey și cu Hoppy când mă simțeam singur. Apoi, anul trecut am scris ultima carte, am hotărât că e vremea

să mă retrag și să merg în vacanța aceea mult dorită. Și iat-o acolo. Pe Evie. **DRAGOSTEA MEA**. Femeia pe care o așteptam.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Chloe nerăbdătoare. Ai cerut-o? E **ATÂT DE ROMANTIC**. A acceptat...? Ce s-a întâmplat? Spune-ne mai departe, te rog! îl rugă ea absolut fascinată.

Trevor era pe cale să-și continue povestea când de-afară se auzi **O BUBUITURĂ**. Toată lumea se întoarse.

— O, Doamne, scuze, scuze, îmi pare atât de rău... scuze că vă întrerup...

Era iarăși prințul Barnacle cel stângaci. De data asta făcuse *zarvă* ciocnindu-se de două berze tinere care cărau stive de vase care se clătinau.

— Am văzut că sunteți toți aici și m-am gândit să vă prepar una dintre băuturile mele speciale de astâmpărat setea; cu paie colorate și umbreluțe și tot ce trebuie... Aveam de gând să mă *strecor* înăuntru, trebuia să fie simplu... scuze, scuze...

— Vă rog, nu vă mai scuzați, prințule Barnie, zise Godfrey cu un **ZÂMBET**.

— Măiculiță... da... ăăă... Scuze... Ups, iar mă scuz... scuze... Ups, iar am comis-o!

Godfrey, Hoppy și Trevor nu se putură abține să *râdă*. Li se alătură până și Barnie. Se uită la Chloe (care, desigur, nu *râdea*), iar ea își dădu seama că prințul crede probabil că nu e deloc impresionată de el. Of, Doamne.

— Deci... câte un *Stingător de Plajă Clasic* făcut de prințul Barnie pentru toată lumea? întrebă el timid.

— DA! strigară toți în cor.

Barnie se îmbujoră de plăcere și se grăbi imediat spre tejgheaua tavernei, scoțând pahare, punând gheață și asigurându-se că berzele tinere pe care le adusese de la Castelul de Nisip să-l ajute nu se izbesc din nou de el. Erau cei mai neîndemânatici chelneri regali.

— Și, te rugăm, ne spui finalul poveștii?

Barnie și Chloe ziseseră asta **EXACT** în același timp. Prințul se uită peste umăr la Chloe și-i **ZÂMBI** cu **ZÂMBETUL** lui puțin strâmb, dar extrem de fermecător. Însă ea nu putea decât să-l privească – nici un zâmbet nu i se ivea pe chip, oricât de mult începea să-i placă acest prinț un pic bizar.

Chloe se întoarse imediat cu spatele. Probabil el o ura deja, părea atât de neprietenoasă, sau plictisitoare, sau tristă fără **ZÂMBETUL** ei.